

Để viết tốt hơn các em cần phải luyện tập chăm chỉ cũng như tham khảo thêm ở các đoạn văn mẫu tả cảnh quê hương trong buổi chiều hè lớp 6 tại chuyên trang của chúng tôi. Nó sẽ giúp các em có thêm nhiều kiến thức về tả cảnh quê hương trong buổi chiều hè lớp 6 ý nghĩa phong phú và những từ ngữ hay hơn để áp dụng vào bài làm của mình.

Dưới đây là một số đoạn văn tả cảnh quê hương trong buổi chiều hè lớp 6 ngắn gọn, có ý nghĩa nhất được chia sẻ miễn phí, hỗ trợ các em ôn luyện hiệu quả. Mời các em học sinh cùng quý thầy cô tham khảo.

13 Đoạn văn mẫu tả cảnh quê hương trong buổi chiều hè

Đoạn văn tả cảnh quê hương trong buổi chiều hè số 1

Quê hương em là một ngôi làng nhỏ sau sườn núi. Vào những buổi chiều hè, tầm sau ba giờ chiều thì thật là chón thiên đường. Tầm giờ đây, nắng đã yếu đi, và phần lớn nằm ngang trên vách núi. Những mái nhà, ngọn cau đều đã được nằm trong bóng râm. Thiếu đi sự hoành hành của nắng nóng, mấy chiếc lá xanh chẳng mấy mà lại ưỡn mình lên, tươi tốt. Mặt đường, tường nhà cũng nhanh chóng nguội dần đi. Các cô, các chú lững thững ra đồng làm nốt việc đang dở lúc sáng. Trên cao, bầu trời vẫn trong và xanh như thế. Lác đác vài đám mây lớn, dẫn theo mấy chùm mây nhỏ đi chơi khắp bầu trời. Nhìn ra xa, vẫn nhìn thấy được những tia nắng đang miệt mài sưởi ấm mặt đất. Mấy chú chim, chú ong, chú bướm, tranh thủ nắng nhạt, vội vòng ra vườn, ra núi để kiếm ăn. Dòng suối cuối làng lại mát rười rượi, con nước lại cứ dâng đều. Một nhóm lũ trẻ chùng bầy, tám tuổi tíu tít kéo nhau ra đó, nhúng chân xuống dòng nước mát lạnh, sung sướng cười ò lên. Những cơn gió cuối chiều dịu dịu, không khô nóng mà mát rượi, thổi khô nốt những hơi nóng cuối cùng còn sót lại. Một buổi chiều hè ở quê em tuyệt vời như vậy đấy.

Đoạn văn tả cảnh quê hương trong buổi chiều hè số 2

Em sinh ra và lớn lên ở một ngôi làng nằm ở ngoại ô thành phố. Nơi đây có một vẻ đẹp nên thơ và thanh bình, hấp dẫn lòng người, đặc biệt là vào những chiều hè. Chiều mùa hè, từ độ hơn ba giờ là nắng bắt đầu yếu dần. Những tia nắng vàng cam lại trở nên nhạt dần, chỉ đủ làm người ta cảm thấy ấm áp mà thôi. Trên cao, bầu trời vẫn cao và xanh như thế, nhưng có chăng là đã bớt chói chang hơn, để người ta có thể nhìn những đám mây mẹ, đám mây con dắt nhau đi thành đàn. Những hàng cây, luống rau nhanh chóng trở nên có sức sống hơn, khi được đứng trong vùng râm mát. Con sông cuối làng nguội đi, dần dần trở lại mát mẻ. Phía trên đê, tháp thoáng bóng dáng những con diều no gió, đang sung sướng bay lượn. Xen lẫn trong làn gió mát, là mùi cỏ cây, hoa lá dịu ngọt, và loáng thoáng tiếng cười của

bầy trẻ thơ. Chẳng mấy chốc, mặt trời ngày càng xa xôi, ánh sáng cũng thưa dần. Những ngôi nhà lại đông đúc trở lại. Ống khói liên tục thổi than những vầng khói mơ màng. Thế là một ngày đã lại kết thúc trên quê hương em.

Đoạn văn tả cảnh quê hương trong buổi chiều hè số 3

Quê hương em là một bản làng ở trên núi. Tuy không hiện đại và tiện nghi như ở thành phố, nhưng ở đây lại có khung cảnh vô cùng đẹp đẽ. Đặc biệt là vào các buổi chiều mùa hè. Những buổi chiều mùa hè ở quê em không nóng bức như ở thành phố, vì nơi đây có rất nhiều cây xanh cao lớn, phủ những bóng mát xuống con đường. Trong không khí, mùi ngai ngái của đất, của lá cây mục, của cây xanh, hoa dại, quyện vào những cơn gió trong lành của chốn rừng cây. Hít một hơi thật sâu, cảm giác thư giãn, thoải mái đến lạ. Đi dạo một vòng trên những triền đồi, em ngắm nhìn khung cảnh núi rừng với những thân cây cao lớn, những loài hoa cỏ mới lạ. Tất cả đắm mình dưới ánh nắng buổi chiều tà, vàng rực. Phía xa, từng đàn chim vội vàng vỗ cánh để về tổ. Lúc này, khi đã lên phía trên đỉnh đồi, nhìn xuống phía dưới, xen lẫn trong những tán lá, là các mái nhà với ống khói nghi ngút. Từng mảng khói bay lên, trộn lẫn vào sương, vào ráng mây chiều tà tạo nên một khung cảnh đẹp như mơ. Thỉnh thoảng, vang lên tiếng lích rích của những chú chim, tiếng kêu ri ri của những chú dế nhỏ. Góp vui chung với tiếng rì rào của lá rừng, tạo nên bản giao hưởng kì diệu của thiên nhiên. Cứ thế, em thả lỏng, hòa mình vào thiên nhiên tuyệt vời. Và rồi, trời sẫm tối. Ông Mặt Trời đã lặn dần xuống vách núi, khắp nơi như giăng một màn sương mỏng. Em cũng rảo bước vội để trở về nhà cho kịp giờ cơm tối.

Đoạn văn tả cảnh quê hương trong buổi chiều hè số 4

Mỗi năm vào kì nghỉ hè, em lại được bố mẹ cho về quê chơi. Điều mà em thích nhất trong những ngày ấy, chính là lại được ngắm khung cảnh buổi chiều tuyệt đẹp

ở chôn làng quê. Quê em là một vùng nông thôn thanh bình. Khi em về, thì ở quê đã bước vào mùa gặt. Dưới cái nắng của buổi chiều, cả cánh đồng lúa chín vàng, như đang phát sáng lên. Hơi nóng của ánh nắng, cùng những cơn gió thổi qua, làm không khí ngập tràn mùi hương của lúa chín. Một bên cánh đồng đã được gặt xong, còn trơ những gốc rạ. Thỉnh thoảng lại có những chú chim sà xuống, ríu rít mổ những hạt thóc còn sót lại. Phía bên kia, không khí lao động nô nức, rộn ràng. Các chú, các bác, các cô, các dì nông dân đội nón, cầm liềm gặt thoăn thoắt. Những chiếc máy tuốt lúa kêu xình xịch, xình xịch nhịp nhàng. Những dòng suối thóc tuôn ra ào ào như thác đổ. Vàng óng dưới ánh mặt trời như những hạt vàng do người nông dân tạo nên. Tiếng cười nói rôm rả, vui sướng của những người nông dân át cả tiếng máy nổ. Trên khuôn mặt ai cũng đầy vẻ sung sướng, hạnh phúc khi có một mùa bội thu. Thế là, mọi người cứ miệt mài với công việc, chẳng mấy chốc mà chiều dần về cuối. Ánh nắng trở nên nhạt dần đi. Không khí cũng mát dịu hơn, những cơn gió cũng không còn bỏng rát nữa. Không khí dễ chịu hơn nhiều. Những người nông dân chăm chỉ đã vất vả suốt ngày ấy, sung sướng về nhà trên những chiếc xe chất đầy thóc lúa. Tiếng bánh xe, tiếng cười nói rôm rả kéo về làng. Phía trên cao, những chú chim cũng ồn ã vội vàng trở về nhà trước khi mặt trời lặn. Chỉ một lát sau, những ngôi nhà gạch đỏ trong làng lại sáng đèn, huyền ảo dần lên. Và phía trên những mái nhà, ông khói lại nhả ra những làn khói mỏng nhẹ, bay lên, quán vào những cột sáng leo lét cuối cùng của buổi chiều tà. Khung cảnh làng quê tươi đẹp trong một buổi chiều mùa hè ở mùa gặt ấy, là hình ảnh đẹp nhất trong lòng em. Bởi đó chính là vẻ đẹp của lao động, của thiên nhiên nơi quê hương yêu dấu của em.

Đoạn văn tả cảnh quê hương trong buổi chiều hè số 5

Nhìn lên trời cao, khi ông mặt trời dần nghiêng mình xuống là khi trời đã ngả sang chiều. Những ánh nắng chuyển màu nhạt hơn, không còn nóng bức như trưa nữa. Những tia nắng nghịch ngợm cũng trở nên rụt rè hơn, chỉ dám núp phía sau những đám mây, những tán lá. Rồi ghé vào những song cửa của những ngôi nhà cỏ ven đường. Những ngôi nhà nhỏ đứng lặng im trong nắng chiều. Thỉnh thoảng, tiếng những chú chim khê kêu làm xao động cả bầu không khí vốn yên tĩnh này. Một lát sau, mặt trời ngả hẳn về phía xa, những tia nắng chỉ còn ở phía những ngọn cây, cả khu phố bao được bao trùm trong bóng mát. Chợt những âm thanh của xe cộ làm rộn rã cả con đường. Thì ra mọi người đã trở về nhà sau một ngày học tập và làm việc. Cả khu phố như sống dậy. Con đường trở nên chật chội hơn bởi người và xe. Tiếng chào hỏi nhau, gọi nhau, nhắc nhau làm ồn ã cả một con phố. Và rồi, bây giờ con phố trở nên xinh đẹp hơn bởi ánh đèn đường, và cả ánh đèn hắt ra từ những ngôi nhà. Trước ngôi nhà, là hình ảnh của những người tranh thủ tưới cây, quét

dọn sân vườn. Phía ngoài hè phố, có vài ông bà đang đi bộ, tập thể dục. Lũ trẻ con tranh thủ túm tụm lại cùng nhau, kể chuyện gì thú vị lắm, thỉnh thoảng lại cười phá lên. Rồi trời cũng tối hẳn, những tia nắng nghịch ngợm nhất cũng trở về với mẹ mặt trời. Khắp nơi là ánh sáng dịu nhẹ của trăng và đèn. Khu phố cũng bớt ồn ã hơn khi mọi người đều trở về nhà của mình. Thế là lại một ngày nữa trôi qua trên quê hương em.

Đoạn văn tả cảnh quê hương trong buổi chiều hè số 6

Quê hương em là một vùng làng chài ven biển. Vào những buổi chiều mùa hè, nơi đây trở nên tươi đẹp lạ lùng. Quê hương tôi, người ta xây nhà ở gần bờ biển. Những ngôi nhà san sát nhau, và luôn có một lối đi dẫn trực tiếp ra bờ biển, nơi neo đậu những con tàu. Ở đó, bây giờ chỉ còn sót lại vài chiếc thuyền nhỏ, vì đang là thời gian tàu thuyền ra biển. Trên sân những ngôi nhà, là những chiếc lưới đánh cá đang được phơi khô - đặc trưng của những ngôi nhà ở làng chài. Phía trước đó, là bãi cát vàng ươm, như sáng lên dưới ánh mặt trời của buổi chiều tà. Mặt nước biển cũng trở nên nóng hầm hập. Những cơn sóng cũng chậm đi, ít vỗ vào bờ hơn. Không khí trở nên yên tĩnh đến kì lạ. Nhưng chỉ một lát sau, khi buổi chiều đã trôi qua đến nửa, không khí sẽ thay đổi nhanh hơn. Ánh nắng trở nên nhẹ hơn, chỉ còn lại màu vàng nhạt, như một tấm lụa mỏng bao phủ lên vạn vật. Gió thổi mạnh hơn. Những hàng dừa cao vút khẽ rung rinh những tàu lá lớn. Tạo thành những tiếng xào xạc. Trộn lẫn với tiếng sóng biển rì rào. Những cơn sóng cũng lớn hơn, dồn dập hơn, không khí trở nên huyên náo hơn nhiều. Và rồi, những chiếc thuyền ra khơi đã trở về, mang theo nhiều tôm cá tươi rói. Cả ngôi làng ven biển trở nên sôi động hơn. Bãi cát vốn rộng rãi nay trở nên chật chội bởi người đến kẻ đi. Trên khuôn mặt ai cũng rạng ngời niềm vui. Khung cảnh ấy vô cùng quen thuộc vào mỗi buổi chiều, cũng là thời khắc mà mọi người đều trông ngóng. Cảnh vật trở nên đẹp hơn chính bởi niềm vui của con người. Một lát sau, ông mặt trời lặn dần xuống biển, khắp nơi trải lên lớp màu nước đỏ bưng, chút ánh sáng còn lại của mặt trời dần dần biến mất. Mọi người cũng trở về nhà để chuẩn bị bữa tối và nghỉ ngơi. Trên bờ biển dần yên tĩnh trở lại. Những ngôi nhà lại sáng đèn. Tiếng trò chuyện, cười đùa, tiếng xoong nồi lách cách, tạo nên những âm thanh của sự sống bình dị cho vùng quê này.

Đoạn văn tả cảnh quê hương trong buổi chiều hè số 7

Nếu ai đã một lần ngắm cảnh hoàng hôn trên quê tôi thì chắc hẳn sẽ không thể nào quên được vẻ đẹp tuyệt vời của nó. Nhất là vào những buổi chiều hè như chiều nay. Khi ông mặt trời vội vã đạp xe về đỉnh núi phía Tây kết thúc cuộc hành trình dài, cũng là lúc tôi học bài xong chạy ra đầu làng để hít thở bầu không khí trong lành, mát mẻ. Chà, quê hương mình lúc này mới đẹp làm sao! Không gian thật thoáng đãng, không khí trong lành đến tuyệt vời. Bầu trời cao xanh vời vời, từng áng mây trắng mây hồng bồng bênh trôi như đang đi du ngoạn. Những tia nắng vàng hoe như còn lưu luyến, bịn rịn dãi dài trên những cành cây, mái nhà và tràn xuống cả ao làng. Tất cả trông như rực sáng hơn. Những làn gió Nam hiu hiu thổi mang theo hương thơm dịu dịu của cánh đồng lúa giống mới làm nao nao lòng người. Trên cành cây, cô gió vui mừng đánh nhịp cho lá cây vui hát rì rào. Tôi khoan thai bước trên con đường ra đầu làng để ngắm cảnh quê hương. Chà, đẹp quá! Trên nền trời cao thăm những cánh diều sáo vút cao của ai đó vi vu vi vút trên khoảng không bao la. Xa xa, những chòm núi màu xanh biếc nhấp nhô trông thật tuyệt! Dưới mặt ao, ánh nắng chênh chếch làm cả mặt ao rực lên lóng lánh như người ta vừa dệt một mẻ vàng mới luyện xong. Phía chân đê, từng đàn trâu đứng đĩnh ra về. Mãi ngắm quê hương, ông mặt trời xuống núi từ bao giờ. Trong làng, khói bếp bay là là quyện vào dải sương mờ như tấm khăn voan mỏng làm cho cảnh vật mờ dần, mờ dần. Trên cành cây, những chú chim ríu rít gọi nhau về tổ hòa nhịp với loa phóng thanh của hợp tác xã tạo nên một bản nhạc du dương trầm bổng để kết thúc một ngày làm việc bổ ích. Càng ngắm tôi lại càng thấy yêu quê mình hơn. Tâm hồn sáng khoái lâng lâng một niềm vui khó tả. Chà, quê mình đẹp quá! Đẹp quá đi! Tôi thật sung sướng và tự hào khi được sinh ra và lớn lên trên mảnh

đất quê hương thanh bình êm ả này. Tôi mong mình sẽ học thật giỏi để xây dựng quê hương đất nước thêm giàu đẹp.

Đoạn văn tả cảnh quê hương trong buổi chiều hè số 8

Mùa hè về, tôi được về thăm quê nội. Chiều nay cũng như bao chiều hè khác, tôi lại cùng đám bạn ra thả diều trên triền đê. Tôi rất thích ngắm nhìn những khoảnh khắc hoàng hôn trên đồng nội. Đối với tôi, đó là những cảnh đẹp nhất trong ngày hè. Chúng tôi chạy chân trần, ngửa mặt lên mà nhìn thấy những cánh diều no gió lơ lửng giữa trời chiều. Phía đằng tây, ông mặt trời thông thả đạp xe xuống núi. Chiều xuống, nắng chói chang đã tắt. Mặt trời tỏa ra một vùng đỏ ối hùng vĩ. Tất cả tập trung ở một điểm trên đỉnh núi và tỏa rộng ra đến nửa vòm trời. Ráng chiều rơi xuống mặt sông làm cả dòng sông đỏ rực, lung linh. Những mái chèo khua nước tạo sóng làm mặt sông càng lung linh, huyền ảo. Khi ông mặt trời đã trốn vào sau dãy núi tím ngắt những cánh cò chóp trắng bay về phía rặng tre xanh của làng xa. Cánh diều thì vẫn cao vút trên nền trời nhưng tím. Tiếng sáo diều vi vút vi vu. Ánh sáng ban ngày còn sót lại đủ để in những rặng cây cau, cây gạo lên nền trời chiều. Những sợi khói màu lam mờ ảo trên những mái nhà. Hai bên bờ sông, những bãi ngô, bãi mía chìm dần vào màn sương mỏng. Bóng tối dường như bao phủ hết đường làng. Đàn trâu béo tròn thung thảng gọi nhau về chuồng. Không gian thật tĩnh mịch. Làng xóm đã bắt đầu lên đèn. Bóng tối tràn xuống triền đê. Chúng tôi nuối tiếc cuộn dây diều. Cả vòm trời tím sẫm, mấy ngôi sao mọc sớm lấp lánh, lung linh. Tiiu yêu biết bao vẻ đẹp chiều quê thanh bình, yên ả và yêu nhất là vẻ đẹp hùng vĩ, lung linh của hoàng hôn trên triền đê dòng sông quê hương.

Đoạn văn tả cảnh quê hương trong buổi chiều hè số 9

Mỗi mùa hè đến tôi lại được về quê hương của mình. Ngồi ngắm cảnh chiều hè tôi thấy lòng mình bồi hồi xao xuyến xiết bao! Chao ôi! Khung cảnh thật thanh bình, yên ả. Trên cao, bầu trời trong xanh, ông mặt trời đỏ ối như quả cầu lửa. Những áng mây trắng như những chiếc kẹo bông đậm đà, ngọt lịm. Thoang thoang trong không khí mùi lúa chín thơm lừng. Thảm lúa vàng ươm. Mỗi khi có cơn gió thổi qua, những sóng lúa lại tỏa ra xa dần xa dần rồi biến mất. Trên cánh đồng lúa vang lên tiếng nói cười vui vẻ của các bác nông dân. Những triền đê xanh ngút ngàn trải dài gọi bao niềm vui đây ắp. Trở về với con đường làng, với những hàng cây rợp mát, hương hoa như bao phủ lấy tôi. Cây phượng mang trên mình những đốm lửa đỏ rực. Bằng lăng nhuộm một màu tím ngắt. Tiếng cười đùa vui vẻ vang lên. Mỗi em nhỏ đang cầm một cuộn dây thả thích thả diều. Những chiếc diều đang bay lượn trên không trung, chiếc thì có hình chú cá màu lửa hồng ấm áp, chiếc lại là chú bạch tuộc dữ dằn màu xanh lam... Riêng tôi, tôi chọn một chiếc diều hình con

rồng oai hùng. Cuối cùng, đám trẻ con chúng tôi trở về với vườn cây nhà bà Tám. Bước vào đó, mùi mít chín ngọt thơm nức quấy chân chúng tôi. Bóng cây rợp mát cả khu vườn. Đám trẻ chơi bi, nhảy lò cò. Cả khu vườn tràn ngập tiếng cười ấm áp. Ông mặt trời đập xe xuống núi. Chân trời như rục lên bởi dải lụa màu hồng phớt diệu kì. Trong làng, khói toả ra nghi ngút từ các gian bếp. Vậy là hoàng hôn đã buông xuống rồi. Các bác nông dân từ những cánh đồng trở về nhà bắt đầu bữa cơm tối bình yên. Ngày hôm đó, tôi đã có một khoảng thời gian tuyệt vời trên quê hương mình. Tôi yêu quê hương tôi. Mặc dù trên cánh đồng lúa bây giờ không còn hình ảnh những chú trâu thân quen mà đã bắt đầu thay bằng “những chú trâu máy hiện đại”. Nhưng vùng quê yêu dấu vẫn còn mãi trong trái tim tôi với những cánh diều tuổi thơ kì diệu.

Đoạn văn tả cảnh quê hương trong buổi chiều hè số 10

Chiều đã ngả bóng. Chiều thu muộn, bãi sông trở nên êm đềm, mênh mang. Chiều bằng lặng như mang tất cả hồn quê tụ vào cảnh vật. Con sông Thương đã bao đời nay vẫn thế, nước chảy đôi dòng, dòng, trong dòng đục. Bà em nói: "Con gái làng ta xinh giòn là nhờ nước sông Thương đẩy cháu ạ...". Bãi làng Chanh quê em rộng và dài hơn ba cây số do phù sa sông Thương bồi đắp nên. Bãi dâu xanh thắm hiện lên trong nắng vàng hoe. Những luống bắp giống mới chạy dài từ mép sông lên tận bìa làng, hoa bắp rung cờ như múa, như vẫy vẫy. Tiếng gió thổi, tiếng lá reo, tiếng người lao xao nói cười giữa màu xanh của bãi dâu, của nương khoai ruộng bắp. Tiếng các cô thiếu nữ ra bến sông giặt giũ nghe ríu rít trong veo. Tiếng chuông chùa xa ngân buông trong màu vàng thắm. Không gian đất trời như rộng ra, êm đềm, thơ mộng, thanh bình. Lúc đàn chim chuyền mùa, từng tốp ba con, năm mươi con bay qua bãi sông, cũng là lúc bầy trẻ nhỏ làng em đi học kéo về. Bãi sông vui hơn bao giờ hết. Tiếng cười, tiếng reo hò đuổi nhau, tiếng hát của tuổi thơ xao động một vùng sông nước. Trời đã chập choạng mà góc bãi sông gần bên nước vẫn còn vài chục đứa trẻ chỉ mặc quần đùi vừa đá bóng vừa reo hò ầm ĩ...

Đoạn văn tả cảnh quê hương trong buổi chiều hè số 11

Làng em ở vùng bán sơn địa. Mười năm lại đây nhờ “Tết trồng cây” mà tất cả các đồi trọc đều được phủ một màu xanh bát ngát. Con sông Thuồng Luồng uốn khúc, ôm lấy xã Bình Minh quê em. Cảnh buổi chiều nhất là những buổi chiều hè ở quê em thật đáng yêu, đáng nhớ. Nhờ chăn nuôi phát triển, gia đình nào cũng có ba bốn con trâu bò. Anh Lý – triệu phú làng Đồi – có một đàn bò 38 con ; năm nào anh cũng xuất chuồng một tá, thu về mấy chục triệu. Hình ảnh đàn bò, cổ đeo mõ, nối đuôi nhau đi về thôn trong tiếng tù và khi mặt trời lặn xuống sau đồi. Con Gà là một hình ảnh thân thuộc, yên vui thanh bình. Lũy tre của bác Năng rộng hơn ba mẫu, lũy tre ken dày, chiều đến có hàng nghìn con cò trắng đi ăn đồng xa kéo về tụ hội. Có nhìn thấy đàn cò đang rộng đôi cánh trắng, xếp hàng cánh cung bay lượn trên lũy tre làng, trên sông Thuồng Luồng mới cảm giác vẻ đẹp hữu tình của buổi chiều quê hương em. Chiều nào đi học về, chúng em cũng dừng lại bên bờ sông say sưa ngắm nhìn các lồng cá, những con thuyền nan tung chài, những thuyền chở hoa trái, rau màu xuất bến. Và khi tiếng chuông chùa Bông ngân buông, chúng em mới rảo bước về nhà. Hôm nào, em cũng cảm giác trong cặp sách em có tiếng ghé ọ, tiếng tù và, tiếng chuông chùa, sắc trắng của cánh cò áp ủ, được em mang về nhà. Em càng thấy hồn em rung động một tình quê ấm áp vui đầy.

Đoạn văn tả cảnh quê hương trong buổi chiều hè số 12

Tôi sinh ra ở làng quê không phải nơi giàu sang như thành phố nơi tôi sống thật là đẹp, có cánh đồng bát ngát màu xanh, có con sông, bờ đê gắn liền với tuổi thơ của lũ trẻ trâu chúng tôi. Quê hương tôi thật đẹp khi chiều tà, là lúc hoàng hôn buông xuống.

Khi hoàng hôn buông xuống là lúc mặt trời khuất ở phía tây xa xa. Mặt trời đi ngủ cho mặt trăng thức giấc. Khi ấy làng quê khoác trên mình màu áo mới từ hồng hồng rồi đến màu đen. Khi ấy cánh đồng không còn màu xanh như trước nữa mà nó mờ mờ rồi tối lại chỉ còn ngửi thấy mùi hương lúa trổ bông phảng phất quanh đó như mùi sữa mẹ vậy thật thơm! Còn chúng tôi dắt lũ trâu đang đi chậm chậm do ăn quá nhiều cỏ đến lồi lê bước cũng khó khăn. Có những đứa trẻ thì đứng đưa ngòi trên lưng trâu cười nói. Nhìn từ phía cánh đồng nhìn những ngôi nhà trong xóm nhỏ như những ngôi nhà tí hon nằm dưới lũy tre xanh xanh, trông nó như một bức tranh tuyệt đẹp về thiên nhiên. Tôi tưởng tượng con người nơi đây như những người tí hon vậy lẽ nào có cả người khổng lồ. khi ấy nhìn về phía làng nhỏ có những làn khói bay ra đó là lúc mọi người đặt bếp thổi cơm, những làn khói mờ ảo bay lên bầu trời trông thật tuyệt cùng với tiếng gà gáy nghe mới hay làm sao. cái cảnh khi bình minh buông xuống đó thật đẹp và cùng với đó là những hoạt động thú vị của con người nơi đây

Đó là khung cảnh của làng quê khi lúc chiều xuống còn trên bầu trời xanh chuyển sang hồng kia có đàn chim đang bay về chỗ trú ngụ, cánh chim bay dài cùng với tiếng gọi bạn của chúng. Con đầu đàn bay trước rồi xếp thành một hình gì đó. lũ trẻ ngẩng cổ lên rồi hò hét khi nhìn thấy chim vậy. Chúng lại mơ ước viễn vông muốn được bay như chim trên bầu trời cao xanh bao la vô tận vậy. Nhưng đó chỉ là ước những điều ước con trẻ của chúng. Quê hương tôi đơn giản là vậy, giản dị mộc mạc nhưng nơi đây rất đẹp và con người tốt bụng.

Đoạn văn tả cảnh quê hương trong buổi chiều hè số 13

Quê tôi là một làng chài ven biển. Dân chài sống lam lũ quanh năm mà vẫn chẳng dư dật được bao nhiêu. Làng hướng mắt ra đón những cơn gió biển thổi vào thế nên bọn nhóc tui mới nhỏ tí mà đứa nào đứa nấy sạm đen vì nắng và gió biển. Vùng quê tuy nghèo nhưng không phải không có những niềm vui. Với tui, kỷ niệm sâu sắc nhất chính là được ngắm cảnh hoàng hôn trên biển.

Chiều nào cũng vậy, tui cùng lũ bạn bước nặng trĩu trên những cồn cát đầu làng sau buổi tan trường. Cồn cát mênh mông gắn bó với cả tuổi thơ tui trong suốt những tháng ngày qua. Nó còn gắn với bao trò chơi bí mật của lũ trẻ con miền biển. Nhưng hôm nay cũng vậy, tui phải từ bỏ những cuộc chơi sớm hơn để về giúp bố mẹ chuẩn bị bữa cơm chiều. Bố tui đi biển cứ sẩm tối mới về. Còn mẹ tui đi làm cũng hay về muộn. Bữa cơm chiều trông chờ vào cả cậu con trai lớp sáu.

Tôi về nhà, cất sách vở nhưng không nấu cơm ngay. Bao giờ cũng vậy, tôi dọn dẹp sân thềm trước và tranh thủ ngắm lúc hoàng hôn. Hôm nay biển xanh chỉ hơi gợn

sóng nhưng chỉ có dân miền biển như chúng tôi mới rõ, ở trong cái sự phẳng lặng kia, biển đang động lắm.

Chả là, đó là lúc nước triều bắt đầu dâng mà. Gió biển hôm nay nhẹ nhàng mát rượi. Vị mặn thối vào khiến con mắt tôi cảm giác cay cay. Biển bắt đầu nhợt nhạt vì mặt trời sắp lặn. Những tia nắng cuối cùng của một ngày không đủ tạo màu trên biển mà đủ để mặt biển ánh lên màu trắng hơi phớt vàng nhợt nhạt.

Mặt trời bắt đầu tắt nắng. Phía xa kia không phải là ông mặt trời chiếu những tia nắng chói chang mà là một quả cầu rực đỏ đặt trên một cái mâm lớn màu xanh lục. Quả cầu lửa nhỏ dần rồi cứ thế rơi trụt vào trong lòng biển cả. Phía ngoài khơi chỉ chít những chiếc tàu đang rướn mình hướng về phía làng tôi. Trong những chiếc tàu kia, có một chiếc ngày nào tôi cũng chờ cũng đợi.

Bữa cơm chiều đã dọn xong vừa kịp lúc bố mẹ tôi về. Bố nhâm nhi chén rượu kể câu chuyện cả ngày đi biển. Còn mẹ vừa ăn vừa thỉnh thoảng lại xoa đầu đứa con trai. Mẹ nhìn tôi bằng ánh mắt vô cùng trìu mến như đang ngợi khen sự ngoan ngoãn của con trai mình. Tôi thấy lòng ấm lại, ấm như bát cơm đầy đang nằm trong bàn tay nhỏ của tôi.